

PRZĘDZIK MARIAN BOLESŁAW (1891-1969)

Urodził się 16 grudnia 1891 roku w Gębicach w rodzinie Antoniego i Konstancji z domu Budzińska. Ojciec osierocił go w drugim roku życia. Odtąd wychowaniem czworga dzieci zajmowała się matka, której źródłem utrzymania było krawiectwo. Pracowała też w pałacu Elżbiety Mycielskiej w Gębicach. Marian Przędzik ukończył szkołę elementarną Pępowie. Później, pracując w niemieckich ogrodnictwach w Berlinie, przyuczył się do zawodu ogrodnika.

W 1913 roku został powołany do armii niemieckiej, w której służył do końca I wojny światowej. Na wieść o wybuchu powstania wielkopolskiego przyjechał do Poznania, żeby wziąć udział w walkach o wolność Wielkopolski. W ostatnich dniach grudnia 1918 roku udał się do Gębic, by odwiedzić matkę, której nie widział od początku wojny. W drodze został aresztowany w Lesznie, ale dzięki niespodziewanej pomocy udało się mu uciec.

6 stycznia 1919 roku uczestniczył w walkach w rejonie Ponieca. Następnie udał się do rodzinnego domu. Po trzech dniach wyjechał do Poznania i wcielony został do 1. pułku ułanów wielkopolskich (późniejszy 15. pułk ułanów poznańskich). Walczył w okolicach Rynarzewa, Szubina i nad Notecią, niedaleko Wyrzyska, aż do ostatniego dnia powstania. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. 1 sierpnia 1919 roku jego pułk wyruszył na Front Litewsko-Białoruski w ramach 14. Dywizji Piechoty.

Przez całe dwudziestolecie międzywojenne służył w wojsku. 1 grudnia 1920 roku został mianowany podoficerem zawodowym Wojska Polskiego w 15. pułku ułanów poznańskich. W 1925 roku służył w stopniu sierżanta w Korpusie Ochrony Pogranicza, a w latach 1931-1935 w 16. szwadronie kawalerii KOP w Leninie, gdzie był szefem szwadronu. 1 czerwca 1935 roku został awansowany na stopień chorążego. Od stycznia 1936 roku jego nazwisko pojawia się na listach batalionu KOP „Borszczów”. Pełnił wówczas służbę w 14. szwadronie kawalerii KOP „Zaleszczyki”, gdzie służył do września 1939 roku. Walczył w szeregach tego szwadronu w kampanii wrześniowej. Ranny, dostał się do niemieckiej niewoli. Do końca wojny przebywał w Oflagu VII A Murnau w Bawarii.

W 1945 roku na stałe zamieszkał w Słubicach. Był tam pierwszym komendantem Strażnicy Wojsk Ochrony Pogranicza. Na tym stanowisku położył niemałe zasługi dla stabilizacji życia w mieście. Pomagał napływowej ludności w osiedlaniu się, bronił mienia społecznego przed szabrownikami. W latach 1950-1958 był instruktorem, a potem kierownikiem Zarządu Powiatowego Ligi Obrony Kraju. Od 1946 roku należał do aktywu PPR, a później do PZPR.

6 lutego 1926 roku poślubił Bronisławę z Kucharskich (1897-1977).

Zmarł 17 maja 1969 roku w Słubicach, spoczywa na miejscowym cmentarzu komunalnym.

Posiadał następujące ordery i odznaczenia: Krzyż Srebrny Orderu Virtuti Militari, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Walecznych, Srebrny Krzyż Zasługi, Order Krzyża Grunwaldu, Medal Niepodległości – 9 listopada 1932 roku „Za pracę w dziele odzyskania niepodległości”, Medal Zwycięstwa i Wolności 1945, Medal Zasłużonym na Polu Chwały, Odznakę 1000-lecia Państwa Polskiego, Odznakę Pamiątkową Wojsk Wielkopolskich, Odznakę Honorową „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”, Złota Odznaka Zasłużonego Działacza LPŻ, Medal „Za szczególne osiągnięcia w rozwoju sportu i turystyki na Ziemi Lubuskiej”.

https://pl.wikipedia.org/wiki/Marian_Przędzik, „Uczestnicy Powstania Wielkopolskiego – baza on-line” Wielkopolskie Towarzystwo Genealogiczne „Gniazdo” <<powstancywielkopolscy.pl>>; Akt urodzenia 212/1891 USC Pępowo.